

HỒI THỨ SÁU MƯỜI BA

CỨU THẠCH THANH LẠI GẶP QUÁI NHÂN

Gã kia được tự do rồi, vội chạy đi toan đóng chặt cửa động lại. Nhưng Thạch Phá Thiên vừa lạng người đi một cái đã ra khỏi cửa động.

Chàng thấy gã này mặc áo bạch bào, mặt mũi sáng sủa. Gã đúng là tên đệ tử chính thức của phái Tuyết Sơn, đâu có phải là kẻ nấu bếp. Chàng nắm lấy cổ gã xách lên quát hỏi:

-Mi không mở khóa chân cho ta thì ta đập đầu mi vào tường đá này rồi sẽ nói chuyện.

Võ công gã này cũng không phải hạng tầm thường, nhưng đã lọt vào tay Thạch Phá Thiên thì chẳng khác gì gà con bị quạ cắp, jkhông thể nào cưỡng được. Gã đành lấy chìa khóa mở khóa chân cho chàng.

Thạch Phá Thiên quát hỏi:

-Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân bị bọn người giam ở đâu ? Mau dẫn ta tới đó !

Gã kia đáp:

-Phái Tuyết Sơn cùng Huyền Tố trang vốn không thù oán nên đã buông ha cho vợ chồng Thạch trang chúa đi rồi, còn giam giữ hai vị đó làm chi ?

Thạch Phá Thiên nửa tin nửa ngờ liếc mắt thấy gã cứ lăm lét ngó về cái cửa đá ở đầu kia đường hầm thì nghĩ bụng:

-Gã này lại trí trá rồi. Chắc vợ chồng Thạch trang chúa bị giam ở bên kia.

Chàng liền túm cổ gã nhắc bổng lên rảo bước đi đến trước cửa đá, quát lên:

-Mở cửa này ra cho mau !

Gã kia mặt tái mét, miệng ấp úng:

-Tiểu nhân không ... có chìa khóa nào nữa ... trong này không phải giam người, chỉ có một con sư tử và hai con cạp mà thôi, không thể mở được đâu.

Thạch Phá Thiên nghe nói bên trong nhốt sư tử cùng lão hổ thì rất lấy làm kỳ.

Chàng dán tai vào vách đá để nghe ngóng, nhưng tuyệt không nghe thấy tiếng sư tử hay tiếng cạp gầm.

Gã kia nói:

-Thiếu hiệp đa ra được rồi thì nên trốn thoát ngay đi, đừng chần chờ ở lại đây nữa. Nếu để người khác phát giác ra tất lại bị bắt giữ.

Thạch Phá Thiên lại lăm bắm:

-Mi đã không phải là bạn ta mà sao lại lo lắng cho ta như vậy. Ban đầu ta bảo mi mở khóa tay cùng cửa đá, mi nhất định không chịu, bây giờ mi lại khuyên ta trốn đi là nghĩa làm sao ? Phải rồi ! Vợ chồng Thạch trang chúa chắc là bị giam trong thạch thất này không còn sai nữa.

Chàng lại nhắc bổng gã lên khê đập đầu vào vách đá quát hỏi:

-Mi có mở hay không thì bảo. Ta muốn coi sư tử cùng lão hổ.

Gã kia đáp:

-Những sư tử và lão hổ này hung dữ lắm, mà mấy ngày nay chưa được ăn. Bây giờ nó mà thấy người tất nhảy lại vồ ...

Thạch Phá Thiên nóng ruột cứu người, không muốn nghe hấn nói dông dài, liền cầm chân gã giơ lên dốc ngược đầu xuống lắc đi lắc lại. Những tiếng leng keng từ trong người gã phát ra, rồi hai chiếc chìa khóa rớt ra.

Thạch Phá Thiên cả mừng, đặt gã xuống một bên. Chàng lượm chìa khóa ấn vào lỗ khóa cửa đá.

Mấy tiếng lách cách vang lên, khóa cửa mở ra.

Gã kia la lên một tiếng:

-Trời ơi !

Rồi co giò chạy trốn.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng : Để gã chạy đi thông báo tất phiên cho mình. Chàng liền rượt theo nắm gã lại bỏ vào trong gian thạch thất đã giam chàng trước, chàng liệng cả khóa chân khóa tay mình vào rồi đóng cửa lại khóa chặt.

Đoạn chàng quay về cửa đường hầm đầu kia thò đầu vào lớn tiếng gọi:

-Thạch trang chúa ! Thạch phu nhân ! Hai vị ở chỗ nào ?

Chàng gọi luôn hai tiếng, phía trong vẫn không có động tĩnh gì.

Chàng liền mở rộng cửa ra thì thấy phía trong cửa này cách chừng hơn trượng còn một lần cửa đá nữa.

Bất giác chàng lămbấm:

-Phải rồi ! Thảo nào có những hai chìa khóa.

Chàng liền lấy chiếc chìa khóa kia mở tầng cửa thứ hai. Cánh cửa đá vừa hé ra chàng vài tấc chàng vừa gọi được một tiếng “Thạch” thì bên trong đã có người lớn tiếng thóa mạ:

-Loài rùa tử rùa tôn kia ! Ta cầu cho cả lô cả lữ nhà rùa bị chết dưới muôn nghìn lưỡi đao, chứ chẳng được chết yên lành.

Tiếp theo là những tiếng xiềng xích loảng xoảng vang lên. Nghe thanh âm thóa mạ này nặng trĩu và ảm ố không trong trẻo như khẩu âm Thạch Thanh người ở Giang Nam.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Vợ chồng Thạch trang chúa tụy không phải ở đây, nhưng người này đã bị phái Tuyết Sơn giam giữ thì tưởng cũng nên cứu họ ra.

Chàng liền nói:

-Thôi đừng thóa mạ nữa ! Ta đến cứu ông bạn đây mà.

Người bên trong vẫn iếp tục mắng nhiếc:

-Người là cái cóc gì mà dám đến đây nói để lừa gạt lão phu ? Lao phu vắn đứt đầu bây giờ.

Thạch Phá Thiên tũm tũm cười, nghĩ bụng:

-Lão già này thật lớn mật mà nóng nảy vô cùng. Nhưng lão đã bị giam vào thạch lao hắc ám không thấy ánh mặt trời này thì trách nào lão chẳng căm hờn.

Chàng liền lạng người đi tiến vào trong cửa cất tiếng hỏi:

-Chân tay lão có bị đeo xiềng không ?

Chàng vừa hỏi câu này thì trong bóng tối nghe đánh vù một cái. Một vật gì trầm trọng nhằm đánh xuống đầu chàng.

Thạch Phá Thiên nghiêng người sang mé tả vừa tránh thoát một đòn, chân chàng đứng chưa vững thì sau lưng lại bị người nắm giữ yếu huyệt. Tiếp theo một cánh tay to tướng đè vào cổ họng chàng dùng sức bóp mạnh. Luồng lực đạo của người này thiệt ghê gớm !

Thạch Phá Thiên lập tức thấy hơi thở khó khăn. Bên tai chàng vẫn nghe tiếng ồm ồm người đó đang chửi mắng nào là “loài rùa đen” nào là ...

Thạch Phá Thiên không ngờ trong chốn lao tù hắc ám lại gặp tay cao thủ lợi hại đến thế. Chàng đã mất tiên cơ liền bị người kiềm chế, không khỏi than thầm trong bụng:

-Chuyện này chắc ta phải chết ...

Chàng không biết làm thế nào, đành vận chân khí lên cổ để chống lại cánh tay đối phương.

Kể ra da thịt nơi cổ rất mềm, không thể vận kinh lực tới đó để chống lại sức ép được. Nhưng nội lực Thạch Phá Thiên thâm hậu phi thường, càng chống càng mạnh. Nội lực đó là đẩy cánh tay đối phương ra khỏi cổ chàng lập tức, Thạch Phá Thiên chuồn mình ra ngoài rồi nói:

-Ta có lòng tốt muốn cứu lão, sao lão không phân rõ trắng đen lại nổi khùng với ta ?

Người kia la lên một tiếng “Úi chà !” ra chiều kinh dị vô cùng. Lão ngập ngừng hỏi:

-Người ... là ai mà nội công ghê gớm đến thế ?

Lão trợn mắt há miệng ra nhìn Thạch Phá Thiên hồi lâu rồi lại quát hỏi:

-Thằng nhỏ thói tha kia ! Mi là ai ?

Thạch Phá Thiên ấp úng :

-Ta ... ta ...

Chàng ngập ngừng không biết nên xưng danh là Cầu Táp Chủng hay cứ tiếp tục đội tên Thạch Trung Ngọc ?

Lão kia tức giận hỏi lại:

-Mi dĩ nhiên là mi, chẳng lẽ mi lại không có tên hay sao ?

Thạch Phá Thiên nói :

-Lão gai tử ! Tại hạ cứu lão gia tử ra khỏi nơi đây rồi thông thả hãy nói chuyện.

Lão kia cười khằng khặc đáp:

-Mi cứu ta ư ? Ha ha ! Mi nói vậy há chẳng làm cho thiên hạ phải nực cười đến tởm quai hàm ? Ta là hạng người thế nào ? Mi là cái thá gì ? Mi tưởng đem chút bản lãnh mèo què cứu ta ra ?

Lúc này cửa đã mở khá rộng, ánh sáng ban ngày chiếu vào tới nơi được. Thạch Phá Thiên nhìn rõ lão này có chòm râu bạc, thân thể cao lớn xương sống hơi cong đi, dường như căn thạch thất thấp hẹp không đủ chứa lão. Cặp mắt lão sâu hoắm mà chiếu ra những tia sáng như chớp, tỏ ra con người uy mãnh phi thường.

Thạch Phá Thiên thấy lão đảo tia mắt qua lại như ngó mình mà ớn da gà. Chàng nghĩ bụng:

-Vừa rồi gã đệ tử phái Tuyết Sơn bảo nhốt hổ cùng sư tử. Bây giờ coi bộ dạng lão này chẳng khác gì một con mãnh thú . cặp mắt lão càng giống hùm beo.

Chàng không dám nhiều lời, chỉ nói phớt qua một câu:

-Tại hạ đi kiếm chìa khóa để mở xiềng xích chân tay cho lão gia.

Lão kia tức giận nói:

-Ai mượn người nói dài lòng. Ta thích ở lại đây tĩnh tu, không thế thì thiên hạ ai mà giam giữ ta được ? Mi là thằng lỏi con không mắt mới tưởng ta bị nhốt ở đây. Có đúng thế không ? Hà hà ! Bữa nay may mà gia gia từ tâm, không thì chỉ một câu nói cũng đủ khiến cho gia gia chém mi ra làm bảy tám khúc.

Lão lại vung qua vung lại cho xiềng xích bật lên những tiếng loảng xoảng rồi nói tiếp :

-Gia gia chỉ nổi nóng một cái là đủ làm cho những xích sắt này phải gãy tan. Cả khóa chân khóa tay, gia gia cũng coi mềm như bún.

Thạch Phá Thiên không tin là thật, bụng bảo dạ :

-Coi điệu bộ cùng lời ăn tiếng nói của lão này chẳng khác gì một kẻ điên khùng. Lão đã không muốn mình giải cứu, mà mình cứ miễn cưỡng mở xiềng xích cho lão, biết đâu lão chẳng nổi khùng choảng cả mình. Võ công lão cực kỳ cao thâm, mình chưa chắc đã thắng nổi. Ấu là bỏ mặc lão, mình đi cứu Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân là việc khẩn yếu hơn.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

-Đã vậy, tại hạ xin cáo từ, để ra đi.

Lão kia tức mình đáp:

-Mi cút đi đi ! Gia gia tung hoành thiên hạ bấy lâu chưa từng gặp được tay địch thủ, mà lại đi cầu thằng lỏi chua7 ráo máu đầu cứu viện thì trong thiên hạ còn có chuyện hoạt kê nào bằng, gầm trời còn có chuyện hoang đường nào hơn nữa ...

Thạch Phá Thiên xin lỗi:

-Tại hạ biết mình đắc tội. Xin lão gia miễn thứ.

Chàng từ từ đóng cửa đá lại, theo đường hầm đi ra.

Đường hầm này khá dài. Chàng đi vòng vèo một lúc rồi lại đi thêm mười trượng nữa mới đến tận đầu thì thấy hai bên tả hữu đều có cửa.

Thạch Phá Thiên đẩy cửa mé tả thấy đóng chặt. Chàng liền quay sang đẩy cửa mé hữu thì mở được ngay. Chàng liền tiến vào một gian nhà nhỏ, vừa đi mấy bước đến giữa nhà đã nghe mé tả có tiếng khí giới chạm nhau lát chát. Cuộc tỷ đấu có vẻ ác liệt vô cùng.

Thạch Phá Thiên lăm bắm:

-Đây chắc là Thạch trang chúa đang cùng người chiến đấu.

Chàng vội tiến về phía phát ra thanh âm. Tiếng binh khí từ mé tả vọng lại. Nhưng trong lúc hấp tấp chàng không tìm thấy cửa ra. Lòng chàng xao xuyến về sự an nguy của Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu, chàng liền nhìn vách ván mé tả thấy không dây lăm liêngtỳ vai huých mạnh một cái. Vách ván lập tức vỡ tung.

Bây giờ tiếng khí giới nghe càng rõ, vang lên những tiếng chát chúa ghê hồn.

Bên kia là một gian sảnh đường bé nhỏ. Bốn hán tử áo trắng đều sử dụng trường kiếm đang vây đánh hai người đàn bà.

Thạch Phá Thiên vừa ngó thấy, bất giác lớn tiếng la gọi:

-Sư phụ ! A Tú !

Nguyên hai người đàn bà này là Sử bà bà và A Tú.

Sử bà bà tay cầm đơn đao, còn A Tú múa tít cây trường kiếm. Cả hai người đầu tóc rối tung và đều bị thương mấy chỗ rồi. Máu chảy ra ướt đầm cả vạt áo.

Hai người đang lâm vào tình thế rất nguy cấp, chợt nghe tiếng Thạch Phá Thiên la gọi, nhưng đang bị bốn hán tử đánh rất rát. Kiếmpháp của chúng cực kỳ lợi hại, hai người không dám ngảnh đầu nhìn ra.

Bỗng A Tú rú lên một tiếng kinh hoảng. Vai nàng bị trúng một kiếm.

Thạch Phá Thiên tay không khí giới, chàng không kịp nghĩ ngợi gì nữa, nhảy xổ vào tấn công, nhằmchụp tới cạnh sườn hán tử trung niên đang uy hiếp A Tú.

Gã này nghiêng người đi tránh khỏi rồi xoay kiếm phản kích.

Thạch Phá Thiên vung hữu chưởng lên, luồng kinh phong xô ra đẩy thanh trường kiếm của đối phương sang một bên.

Chàng phóng tả chưởng nhằm đánh một lão già.

Lão già này ra chiêu sau mà tới trước. Thanh trường kiếm của lão nhằm đâm vào bụng dưới Thạch Phá Thiên. Đường kiếm mau lẹ tuyệt luân.

May mà ngày trước Thạch Phá Thiên đã được Sử bà bà chỉ điểm cho những chỗ tinh vi về kiếm pháp phái Tuyết Sơn. Chàng biết chiêu “Linh Thượng Song Mai” này tuy là một chiêu nhưng đâm tới hai lần. Kiếm phóng ra rồi lại đâm theo nhát nữa. Chàng hóp bụng vào tránh khỏi nhát kiếm thứ nhất rồi lập tức vung tay trái gạt xuống dưới. Ngón tay giữa chàng bật ra.

Nhát kiếm thứ hai của lão già đâm tới đúng vào lúc đó, tương chừng như thanh trường kiếm đâm vào ngón tay chàng.

Bỗng nghe đánh “choang” một tiếng. Thanh kiếm bị gãy làm hai đoạn.

Lão già cũng bị chấn động, nửa người tê nhức. Cả nửa thanh kiếm còn lại lão cũng không cầm vững được để tuột tay rơi xuống. Lập tức lão tung mình nhảy vọt ra mặt lộ vẻ kinh hãi thất sắc.

Thạch Phá Thiên thò tay trái ra nắm lấy sau lưng một người đang tấn công A Tú, nhắc bổng lên đưa ra đón thanh trường kiếm của người khác.

Người này giật mình kinh hãi vội thu kiếm về.

Thạch Phá Thiên thừa thế đánh ra một chưởng trúng vào trước ngực đối phương. Gã loạng choạng lùi lại ba bước liền. Người gã lão đảo mấy cái rồi ngồi phệt xuống.

Thạch Phá Thiên lại dùng sức mạnh liệng hán tử đang cầm trong tay về phía người thứ tư. Thế liệng cực kỳ cấp bách. Gã này đang mãi chiến đấu cùng Sử bà bà. Gã toan né tránh thì đã không kịp nữa. Gã bị đung mạnh vào người đồng bọn đang liệng tới, rồi cả hai đều miệng hộc máu tươi, chết giắc.

Mới trong khoảnh khắc, cả bốn hán tử áo trắng đã bị Thạch Phá Thiên đánh cho tới bời.

Chỉ còn mình lão già chưa bị thương nhưng lão thấy Thạch Phá Thiên thần lực khủng khiếp thì hồn vía lên mây. Lão ấp úng:

-Người ... người ...

Rồi đột nhiên tung mình chạy trốn muốn vượt cửa mà ra.

Sử bà bà la lên:

-Đừng để hán tử thoát.

Thạch Phá Thiên quét ngang chân một cái trúng vào cặp giò lão kia.

Cả hai đầu gối lão cùng bị trật khớp, lão ngã lăn xuống đất ...

Sử bà bà cười nói:

-Hảo đồ nhi ! Khai sơn đệ tử phái Kim Ô ta quả nhiên anh hùng.

A Tú sắc mặt lợt lạt, tay giữ vết thương trên vai. Cặp mắt trong sáng của nàng liếc nhìn Thạch Phá Thiên. Trong khoé mắt nàng giấu nỗi vui mừng khôn tả .

Thạch Phá Thiên nói:

-Sư phụ ! A Tú ! không ngờ chúng ta lại được gặp nhau nơi đây.

Sử bà bà hồi hả buộc vết thương cho A Tú, rồi A Tú lại xé gấu quần buộc vết thương cho Sử bà bà. May mà những vết thương của hai người không nặng lắm, chẳng có chi đáng ngại.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Ngày đó trên đảo Tử Yên đệ tử kiếm mãi không thấy sư phụ cùng A Tú cô nương. Từ đó ngày đêm lúc nào cũng tưởng nhớ hai vị. Bữa này được trùng phùng, hay hơn hết ... là chúng ta đừng phân ly nhau nữa.

A Tú sắc mặt đang lợt lạt đột nhiên ửng hồng, từ từ cúi đầu xuống nàng biết Thạch Phá Thiên bản tính đôn hậu, không biết khéo nói. Mấy câu chàng nói đây đều là lời phế phủ. Tuy nhiên, nàng ở trước mặt Sử bà bà mà thấy chàng thổ lộ chân tình, nàng không khỏi thẹn thùng e lệ nhưng trong thâm tâm, nàng vui mừng khôn xiết.

Sử bà bà cười khanh khách nói:

-Nếu đồ nhi lập được đại công, thì việc này tuy chưa làm tới nhưng cũng kể như là sư phụ đã hứa lời ưng thuận rồi.

A Tú càng cúi đầu thấp hơn nữa. Nàng thẹn quá, mặt đỏ ra đến, mang tai.

Thạch Phá Thiên chưa hiểu đó là Sử bà bà hứa hôn, chàng ngơ ngác hỏi lại:

-Sư phụ hứa ưng thuận điều chi ?

Sử bà bà càng cười lớn hơn, đáp:

-Ta đem con cháu gái này gả cho người làm vợ, người có ưng hịu và có vui mừng không ?

Thạch Phá Thiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chàng đáp:

-Dĩ nhiên đệ tử rất vui mừng.

Sử bà bà nói:

-Có điều người phải lập công lớn trước đã. Hiện nay phái Tuyết Sơn đang xảy cuộc nội biến trọng đại. Chúng ta cần phải cứu lấy một người.

Thạch Phá Thiên đáp:

-Dạ ! Đúng thế ! đệ tử đang định đi cứu Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân. Chúng ta mau đi kiếm hai vị đó.

oOo